

# “ปิดทองหลังพระ”

หลังจากเห็นชื่อเรื่องในคอลัมน์ Easy living เล่มนี้ ขาประจำ @Rama ทุกท่านคงคุ้นชินกับสุภาจิตไทยคำนี้

## “ปิดทองหลังพระ”

สุภาจิตนี้อาจโดนใจใครหลายคน หลังจากผ่านพ้นเดือนที่มีวันหยุดยาวกันตั้งแต่เทศกาลวันสงกรานต์ วันฉัตรมงคล จนถึงวันวิสาขบูชา หลายคนในตอนนี้ก็คงมีงานกองเต็มหน้าตัก ความท้อแท้ เหนื่อยหน่าย กำลังเข้ามาครอบงำ บวกกับความคาดหวัง ความกดดัน เสียงตำหนิตติงจากเจ้านาย อาจทำให้คนทำงานอย่างเราๆ คิดถอดใจขึ้นมาได้

“งานก็หนัก เหนื่อยก็เหนื่อย ทำดีเท่าไรก็ได้อะไรขึ้นมา” หรือ “ทำดีแทบตาย สุดท้ายก็โดนว่า”

คำพูดเหล่านี้อาจผ่านเข้ามาในหัวสมอง ในช่วงที่กำลังเครียดๆ แบบนี้ วันนี้ @Rama จึงขอหยิบยกเรื่องราวที่ได้ผ่านทาง Content ต่างๆ ซึ่งส่วนตัวผู้เขียนเองรู้สึกประทับใจและมีกำลังใจทุกครั้งที่ได้หยิบเรื่องนั้นขึ้นมาอ่าน เป็นเรื่องราวส่วนหนึ่งใน “บันทึกความทรงจำของ พล.ต.อ.วสิษฐ เดชกุญชร” (สำนักพิมพ์มติชน) อดีตนายตำรวจราชสำนักประจำและยังเป็นศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ ท่านเขียนถึงเหตุการณ์ที่ได้มีโอกาสเข้าเฝ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ไว้ที่น่าสนใจว่า

“ในคืนวันหนึ่งของปีพ.ศ. 2510 หลังจากได้รับพระราชทานเลี้ยงอาหารค่ำในวังไกลกังวลแล้ว..... ผมจำได้ว่า คืนนั้นผู้ที่โชคดีได้เข้าเฝ้าฯ รับพระราชทานพระจิตรถดรา เป็นนายตำรวจ 8 นาย และนายทหารเรือ 1 นาย.... พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เสด็จลงมาพร้อมด้วยกลองไล่พระเครื่องในพระหัตถ์ ทรงอยู่ในฉลองพระองค์ชุดลำลอง..... ขณะที่ทรงวางพระเครื่องลงบนฝ่ามือที่ผมแบออกรับอยู่นั้น ผมมีความรู้สึกว่างค์พระเครื่องร้อนเหมือนเพิ่งออกจากเตา ซึ่งต่อมาได้มีโอกาสกราบบังคมทูลถามพระองค์ท่านจึงได้ทราบว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงสร้างพระเครื่ององค์นั้นด้วยการนำเอาวัตถุมงคลหลายชนิดผสมกัน ทั้งดินจากปูชนียสถานต่างๆ ทั่วประเทศ ดอกไม้ที่ประชาชนทูลเกล้าถวายในโอกาสต่างๆ และเส้นพระเจ้า (เส้นผม) ของพระองค์เอง เมื่อผสมกัน

โดยใช้การลาเท็กซ์เป็นตัวยึดแล้ว จึงทรงกดลงในพิมพ์ (อ.ไพฑูรย์ เมืองสมบูรณ์ ซึ่งต่อมาเป็นศิลปินแห่งชาติ เป็นผู้แกะพิมพ์ถวาย) โดยไม่ได้เอาเข้าเตาเผา.....”

“หลังจากที่ได้รับพระราชทานองค์พระเครื่องแล้ว ทรงพระกรุณาพระราชทานพระบรมราโชวาทความว่า..... พระที่ให้ไปนะ ก่อนจะเอาไปบูชา ให้ปิดทองเสียก่อน แต่ให้ปิดเฉพาะข้างหลังพระเท่านั้น พระราชทานพระบรมราชาธิบายด้วยว่า ที่ให้ปิดทองหลังพระก็เพื่อเตือนตัวเองว่า การทำความดีไม่จำเป็นต้องอวดใคร หรือประกาศให้ใครรู้ ให้ทำหน้าที่เพื่อหน้าที่ และถือว่าความสำเร็จในการทำหน้าที่เป็นบำเหน็จรางวัลที่สมบูรณ์แล้ว..... ผมเอาพระเครื่องพระราชทานไปปิดทองที่หลังพระแล้วก็ซื้อกรอบใส่ หลังจากนั้นมา “สมเด็จพระจิตสดาหรือพระกำลังแผ่นดิน” องค์นั้น ก็เป็นพระเครื่องเพียงองค์เดียวที่ห้อยคอผม.....”

“หลังจากที่ไปรื้อถอนปฏิบัติหน้าที่อยู่ไกลเบื้องพระยุคลบาท ผมได้มีโอกาสกลับไปเข้าเฝ้าฯ ที่วังไกลกังวลอีกครั้ง.....ความรู้สึกเมื่อได้เข้าเฝ้าฯ ซึ่งมีความปิติยินดีที่ได้เข้าเฝ้าฯ พระยุคลบาทอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็มีค่าน้อยใจในการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตั้งใจ ด้วยความลำบาก และเผชิญกับอันตรายนานาชนิดมาโดยตลอด บางครั้งจนแทบเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต แต่ปรากฏว่ากรมตำรวจมิได้ตอบแทนด้วยบำเหน็จใดๆ ทั้งสิ้น.....”

“ก่อนเสด็จขึ้นในคืนนั้น ผมจึงก้มลงกราบบนโต๊ะเสวย แล้วกราบบังคมทูลว่า ใคร่ขอพระราชทานอะไรสักอย่างหนึ่ง..... พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ตรัสถามว่า “จะเอาอะไร?” และผมก็กราบบังคมทูลอย่างกล้าหาญ ขาอยู่ยัยว่า จะขอพระบรมราชานุญาต ปิดทองบนหน้าพระ ที่ได้รับพระราชทานไป พระเจ้าอยู่หัวตรัสถามเหตุผลที่ผมขอปิดทองหน้าพระ..... ผมกราบบังคมทูลอย่างตรงไปตรงมาว่า....พระสมเด็จจิตรลดาหรือพระกำลังแผ่นดินนั้น นับตั้งแต่ได้รับพระราชทานไปห้อยคอแล้ว ต้องทำงานหนักและเหนื่อยเป็นที่สุด เกือบได้รับอันตรายร้ายแรงก็หลายครั้ง มีหน้าข้ากรมตำรวจยังไม่ให้เงินเดือนขึ้นแม้แต่บาทเดียวอีกด้วย..... พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงแย้มพระสรวล (ยิ้ม) ก่อนที่จะมีพระราชดำรัสตอบด้วยพระสุรเสียงที่ส่อพระเมตตาและพระกรุณาว่า

**“ปิดทองไปข้างหลังพระเรื่อย ๆ แล้วทองจะล้นออกมาที่หน้าพระเอง.....”** ”

การปิดทองหลังพระ เป็นสิ่งที่หลายคนคงไม่ชอบ เพราะเป็นการทำดีแล้ว ไม่มีคนเห็นว่าเราได้ทำดี แต่หากไม่มีใครปิดทองหลังพระบ้าง ก็คงไม่มีพระที่นั่งดงามบริบูรณ์ได้ ทุกครั้งที่ผู้เขียนมีโอกาสได้ทำงาน (เยาะๆ) จึงนึกถึงคำว่า “ปิดทองหลังพระ” อยู่เสมอเพื่อคอยเตือนสติบอกกับตัวเองว่า โอกาสที่ได้ทำงานตรงจุดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน สิ่งที่เราทำนั้นแม้จะไม่มีใครเห็น ไม่มีคำสรรเสริญ แต่ทุกครั้งที่ทำงาน ให้ทำด้วยใจรัก ความสุขจะเกิดขึ้นเอง .. การทำดีไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศให้ใครรู้ เพราะหนึ่งคนที่รู้แน่ๆ คือตัวเราเอง ดังนั้นทุกครั้งที่ทำดี และเห็นสิ่งที่ได้ทำมีประโยชน์กับใครอีกหลายๆคนในสังคมต่างหาก ที่ทำให้หัวใจพองโตขึ้น ต้องมีผู้ที่ทำงานปิดทองหลังพระอยู่ในสังคมบ้าง มันจึงจะทำให้การทำงานสมบูรณ์ครบถ้วน หากครั้งหนึ่งโอกาสมาถึงให้คุณได้ปิดทอง เหตุใดท่านจึงต้องคอยปิดทองแต่เพียงด้านเดียว ??

*‘การปิดทองหลังพระนั้น เมื่อถึงคราวจำเป็นก็ต้องปิด ว่าที่จริงแล้วคนโดยมาก ไม่ค่อยชอบปิดทองหลังพระกันนัก เพราะนึกว่าไม่มีใครเห็น แต่ถ้าทุกคนพากันปิดทอง แต่ข้างหน้า ไม่มีใครปิดทองหลังพระเลย พระจะเป็นพระที่งามบริบูรณ์ไม่ได้’*

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร  
ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 25 กรกฎาคม 2506